

No meg hogy itt törtek össze rabigát. Ezen a helyen szövegelt Hofi Géza és Kosuth Lajos.

Jó a déli harangszó, meg hogy az ember minden este, műsorzáráskor, sírvafakad. És hogy hajnalban nem kakaduk, hanem verebek veszekednek az ablak alatt.

Folytatni lehetne. Hát igen. De elmagyarázni?! Talán jobb is, ha hallgatok.

Ezek itt azt hiszik, hogy van még egy dobásuk. Hogy, mint a szaros gatyát, lecserélhetik a sorsukat. Ezt szeretem bennük. Ezt a vad álmódozást. Ezeket az összeszorított fogakat.

Értem én, hogy mi történik velünk, hogyne érteném! Ülünk itt, uram, néhányan, akik ismerjük a dolgokat. De ilyenkor, az élet alkonyán, még egyszer, utoljára, egy kis szeretetre vágyik az ember. Megfeledezni a külvilágról. Elvenni feleségül azokat a pincérlányokat.

Lassan megtelik a szomorú terem. Félszáz sápadt fiatalember. Vajon Szent György helyett, aki ugyebár sosem élt, ki fogja lefejezni a sárkányokat? A szerelem nyelve tolvajnyelv. Nem tudom kifejezni magam.

Agyagbánya, feneketlen. Poros gyalogbodza, árok. Hazajöttem. Ez vagyok én. Ezek pedig a végváriak.

